

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ

Βρούτεν
ΒΛΟΚΛΗΡΟΣ Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ
Βρούτεν

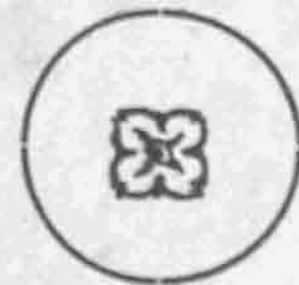
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

590

ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΕΡΩΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

Ν. Ε. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Γαλατᾶ, Μπαλόν-Παζάρ, Κουρσοῦμ-χάν ἀρ. 3

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΕΥ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἦτο μιὰ σκοτεινὴ καὶ ὀμιχλώδης ἡμέρα τοῦ Νοεμβρίου. Μελαγχολικὸς καὶ σκεπτικὸς, ὁ Γεώργιος ντὲ Βερλάνζ, πηγαينوῦρχετο στὸ εὐρὺ διαμέρισμά του, σὰν μέσα σὲ φυλακὴ, μολονότι ἔλοι εὐρισκόν πῶς ἦτο ἡ ἀνετωτέρα καὶ εὐρυτέρα γκαρσονιέρα ποὺ μπορούσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ.

Ἄλλοτε διασχίζων πυρετωδῶς τὸ διαμέρισμα καὶ ἄλλοτε καθήμενος μὲ ὕψος μανιακοῦ δὲν ἔπαυε νὰ λέγῃ:

— Δὲν μπορεῖ νὰ διαρκέσῃ καὶ πολὺ αὐτὴ ἡ κατάστασις! εἶναι γιὰ νὰ τρελλαθῇ κανεὶς! Ὅτι ἐγὼ εἶμαι αἴτιος γιὰ ὅσα συμβαίνουν, δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀρνηθῶ... ἀλλὰ εἶναι γεγονὸς τετελεσμένον... Λοιπὸν, μόνον δύο πράγματα μοῦ μένου νὰ κάμω. Τὸ πρῶτον εἶναι ὅτι ἡ ὥραία μου ἑξαδέλφη Ἑλένη ντὲ Βερλάνζ νὰ συγκατατεθῇ νὰ γίνῃ σύζυγός μου, ἂν τῆς τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ πατέρας τῆς, φυσικά. Τὸ δευτέρον, εἶναι ὅτι ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἀποπειρηθοῦν αὐτὸν τὸν γάμον, ὁ κ. ὑποκόμης ντὲ Βερλάνζ, ὁ ἀξιέρκιστος θεῖος μου, νὰ συγκατατεθῇ νὰ μὲ δανείσῃ ἑκατὸ χιλιάδας φράγκα τὰ ὅποια θὰ τοῦ ἐπιστρέψω καμμιά μέρα... ἂν ἡ θεία μοῦ Βέρθα δὲν μὲ ἀποκληρώσῃ. Ἐνα ἀπ' αὐτὰ τὰ δύο πρέπει νὰ γίνῃ καθότι εἰ πιστωταὶ μου δὲν μποροῦν νὰ περιμένουν περισσότερον.

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε καὶ ἐπανελάμβανε αὐτὰ τὰ ἴδια ἡ θύρα τοῦ δωματίου τοῦ ἀνοίξε καὶ ὁ ὑπηρέτης τοῦ ἔδωκε ἕνα τηλεγράφημα.

Ὁ Γεώργιος τὸ ἤνοιξε διαστικὰ καὶ διάβασε:

»Αναγκασμένος νὰ ἔλθω εἰς Παρισίους ζητῶ τὴν φιλοξενία σου. Δὲν πιστεύω νὰ σὲ ἐνοχλῶ. Θὰ φθάσω σήμερον στὰς τρεῖς. Χαιρετισμοὺς φιλικούς. Πέτρος Βιλάρ».

— 'Αι αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα καὶ καθόλου μάλιστα. Ὁ Πέτρος Βιλάρ στὸ Παρίσι! Καὶ μάλιστα γιὰ μερικὰ, μέρες. Ἐκεῖνος, ὅστις παρ' ἑλας τὰς ἐπιμένους παρακλήσεις μου δὲν ἄφινε οὔτε γιὰ στιγμή τὸ σπῆτι τοῦ στήν Νορμανδία. Τί νὰ συμβαίνει ἀρα γε; Φυσικὰ καὶ πολὺ σπευδαλο!

Ὁ ντὲ Βερλάνζ ἔρριξε μιὰ ματιά στὸ ρολόγι τοῦ καὶ εἶπε ὅτι ἦτο δύο καὶ ἡμίσεια.

— Ὁ Πέτρος θὰ εἶνε στὸ σταθμὸ τοῦ ἁγίου Λαζάρου στὰς τρεῖς. Φυσικὰ πρέπει νὰ πάω νὰ τὸν πάρω. Θὰ πάγω πεζῆ κι' ἔτσι θὰ κάμω κι' ἕναν περίπατο. Λοιπὸν, φεύγω ἀμέσως. Δὲν θὰ φθάσω περὶ ἀργά ἀπ' ἐκεῖνον.

Ἐφώνηξε τὸν ὑπηρέτη τοῦ καὶ τοῦ εἶπε:

— Νὰ εἰτοιμάσης τὸ δωμάτιό μου γιὰ τὸν κ. Βιλάρ, ὁ ὅποιος θὰ ἔλθῃ γιὰ μερικὰς ἡμέρας. Τὸ δικό μου τὸ κρεβάτι νὰ τὸ περάσης στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο.

— Μάλιστα, κύριε.

— Τώρα φέρε μου τὸ καπέλλο καὶ τὸ μπουστούνι μου.

Ἦτοτε ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ Γεώργιος ντὲ Βερλάνζ κατέβαινε βραδέως τὸ Βουλευτάρτο Μαλεσέρβ διευθυνόμενος στὸν σταθμὸν τοῦ ἁγίου Λαζάρου.

Τὸ τραῖνο τοῦ Ρουέν ἔφθασε μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸ ἀκρίβειαν.

— Ποῖά καλὴ, τύχη σὲ φέρνει ἐδῶ; φώνηξε ὁ Γεώργιος ὕστερα ἀπὸ τοὺς τυπικοὺς χαιρετισμοὺς.

— Καρμιά «καλὴ τύχη» μάλιστα ὑπέλαβεν ὁ ταξιδιώτης διότι πρέπει νὰ ξεύργῃ ὅτι μὲ πραγματικὴ ἀγωνία ἀπεφάσισα νὰ ἀφίσω τὴν πατρικὴ μου στέγη.

Καὶ ἐστάθη ἀπότομα. Ὁ Γεώργιος τὸν κύτταξε μὲ ὕφος περίεργον καὶ κατόπι ρώτησε:

— Ἐλα λοιπὸν, πὲς μου τί συμβαίνει.

— Ὅχι, τώρα, μέσα στὸ δρόμο, μέσα σὲ τόσο θόρυβο.

Ὅταν θὰ εἰμεθα στὸ σπῆτι σου, θὰ διῶ... ἂν μπορῶ...

— Ἄ! ἂ! μυστήρια!

Ὁ Πέτρος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν τοῦ χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ καὶ σὲ μερικὰ λεπτὰ ἐρώτησε:

— Νὰ πάρουμε μιὰ ἄμαξα γιὰ τὴν βαλίτσα μου, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Βεβαίωτατα

Οἱ δύο νέοι σιωπηλοὶ διημιθύνθησαν πρὸς τὴν αὐλὴν τῆς Χάδρης.

Ὁ Γεώργιος ντὲ Βερλάνζ, μετρίου ἀναστήματος, ἀλλὰ καλοτυμένους, μὲ μαλλιά καὶ μουστάκια μαύρα, χαρακτηριστικὰ κανονικὰ καὶ λεπτὰ, ἔκαμε τὴν ἐντύπωσιν νέου καλῶς ἀνατετραμμένου καὶ ἀνήκοντος εἰς εὐγενῆ οἰκογένειαν.

Ἐν τούτοις ὅμως τὸ αὐθάδες ὕφος τοῦ, τὸ ἐλακκῶδες βλέμμα τοῦ τὸν ἔκαμαν νὰ φαίνεται μάλλον ἀντιπαθητικὸς.

Τοῦναντίον ὁ Πέτρος Βαλιέρ ἦτο ὑψηλὸς καὶ εὐκίνητος, ξυρισμένος καθ' ὄλοκληρίαν, εἶχε μάτια γαλανὰ καὶ μαλλιά ξανθὰ, τὸ βλέμμα θωπευτικὸ καὶ τὴν φωνὴν γλυκεῖα.

Ἄλλὰ καὶ ἠθικῶς διέφερον οἱ δύο νέοι.

Ὅσον ὁ Γεώργιος ἦτο κακὸς, σκληρὸς, ἀπαιτητικὸς, ἀπότομος καὶ ἰολμηρὸς, τόσον ὁ Πέτρος ἦτο δεῖκός, ὑπομονητικὸς, ἐπιεικὴς καὶ ἀθῆος.

Μολονότι ὅμως διέφερον τόσον πολὺ καὶ κατὰ τὰ αἰσθηματικὰ καὶ τὸν χαρακτήρα, οἱ δύο νέοι ἦσαν στενοὶ φίλοι ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ σχολεῖο.

Μόλις ἐξῆλθον τοῦ σταθμοῦ καὶ ἐτεροθετήθησαν στὸ αὐτοκίνητο, ὁ Γεώργιος καιόμενος ἀπὸ περίεργεια θέλησε νὰ τὸν ρωτήσῃ.

Ἄλλὰ ὁ Πέτρος ἀπήντησε:

— Ὅχι, περὶ ἀργά... ὅταν θὰ εἰμεθα μόνοι, θὰ διῶ...

— Τοῦλάχιστον πὲς μου πῶς εἶνε οἱ γονεῖς σου.

— Εἶνε καλὰ, πολὺ καλὰ, ἀλλά... πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι τὸ ταξίδι μου τοὺς ἀνησούχησε πολὺ.

— Ἄ! μὰ γιατί λοιπὸν;

— Διότι μὲ εἶδαν νὰ φεύγω σὲ μιὰ ψυχικὴ κατάστασι

δχι και πολύ καλή... και ή στενοχωρία μου εδεικνυε πολύ καλά τόν σκοπό μου, την πρόθεσί μου την αγωνία μου...

— Διαρκώς κεντάς την περιέργειά μου αλλά δεν την ικανοποιείς αρκετά.

— Περίμενε, θα τὸ μάθης, αλλά ἀπῆσέ με νά ἡσυχάσω πρώτα... Ὅλη ἡ νύκτα δική μας είναι

Ἐν τῷ μεταξύ μόλις ἡσύχασε, ὁ βαρῶνος Πίτρος Βιλλάρ δὲν μπόρεσε νά κρατήσῃ περισσότερο τὸ μυστικόν πού τὸν ἔκαμε και τὸ ἐξωμολογήθη στὸν ἀληθινόν του φίλον, τὸν παλαιόν του συμμαθητὴν και τὸν παντοτεινόν του σύν ροφον

— Ἄκουσε, εἶπε· Ξέρεις πῶς ὁ κ. Μαυρίκιος ντὲ Βερλάνζ, τὸν ὁποῖον ὀνομάζεις θεῖον, δὲν εἶναι παρὰ μακρυνόςαι¹ συγγενής...

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος ὁ ντὲ Βερλάνζ εἶνε μακρυνός ἀξάδελφος τοῦ πατέρα μου, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου μὲ πῆρε ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Φυσικά πρέπει νά τὸν σέβομαι και νά τοῦ εἶμαι εὐγνώμων, ἀν και...

— Ἄν και;..

— Ἄν και δὲν ἔκαμε τὸ καθήκον του ὅπως ἔπρεπε

— Δὲν μπορεῖ κανεὶς νά ἀναλάβῃ τὴν τελείαν ἀνατροφὴν ἑνὸς νέου και μάλιστα ὅταν δὲν εἶναι δικό του παιδί

Ὁ Γεώργιος κατάλαβε πῶς φανέρωσε πράγματα πού μόνον ἐκεῖνος ἔπρεπε νά ξέρῃ και ἔσπευσε νά προσθέσῃ

— Ἴσως νά εἶμαι ἀδικος γιὰ τὸν κηδεμόνα μου, εἶπε. Πέβαια, πρέπει νά λάβῃ κανεὶς ὑπ'ὄψιν του τὰς περιστάσεις, τὰς δυσκολίας... Καί ἐκτὸς τούτου, ἐφρόντισε γιὰ μένα ὅταν ἤμουν μικρός σὰν πατέρας μου· εἶναι κάτι κι'αὐτό. Καί ὡς κηδεμόνα ἀκόμη δὲν δικαιούμαι νά τὸν κατηγορήσω. Μὰ ἀφάνταστον τιμότητα διεχειρίσθη τὴν περιουσίαν μου, μέχρις ὅτου ἐνηλικιωθῶ

— Βλέπεις λοιπόν!

— Καί θακάμνα πολύ καλά ἀν ἀφῆνα σέ κείνον τὴν διαχείρησιν τῆς περιουσίας μου· ὀρισμένως θά φρόντιζε γιὰ τὰ

συμφέροντά μου πλεὺ καλότερα ἀπὸ μένα και τώρα δὲν θά ἤμουν σ'αὐτὴν τὴν κατάστασιν...

— Μὲ κάμεις νά ξαπνίζωμαι! Νόμιζα...

— Ἄλλωστε τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν εἶναι και πολύ σοβαρό· Τώρα πρόκειται γιὰ σένα· λέγε λοιπόν· ἐξακολουθεῖ...

Και ἀπὸ ὁ Πέτρος Βιλλάρ γιὰ μερικὰ λεπτά ἔμεινε ἐκπλητος ἐξηκολούθησεν·

— Ἐλεγα λοιπόν, ὅτι ὁ ἐξαδελφός σου μὲ τὴν κόρην του Ελένη ἤλθον νά περάσουν τὸ καλοκαίρι στὴν δὶλλα τους, στὸ δάσος τοῦ Φενώ, πατρικόν μας κτήμα. Αὐτὴ ἤ προσέγγισις, ἡ ὁποία ἄλλωστε ἐπανελαμβάνετο κάθε χρόνο τὴν ἴδια ἐποχή, ὄφειλε βέβαια νά φέρῃ τὸ ἀποτέλεσμα... τὸ ἔποιον ἔφερε

Ὁ Γεώργιος ἠσθάνθη τὸ αἶμα του νά τοῦ ἀνεδαῖνῃ στὸ κεφάλι και γιὰ μερικὰ λεπτά ἔμεινε σκεπτικός

Ἔστερα ἀπὸ λίγο ρώτησε·

— Τὸ ἀποτέλεσμα; Μοῦ φαίνεται πῶς καταλαβαίνω ἀλλὰ δὲν εἶμαι βέβαιος... Γιὰ ἐξηγήσου καλότερα...

— Πιστεύω νά κατάλαβεις! Δὲν ἔχω ἀνάγκη νά ἐκτεθῶ περισσότερο... μὰ μόνο λέξεις ἀρκεῖ... Τὸ κάλλος τῆς Ἐλένης μὲ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν και τῆς ἔδωσα νά ἐννοήσῃ πῶς ἤμην εὐτυχής πού τὴν εἶδα νά ἀνταποκρίνετα· στὸ αἰσθημά μου· δὲν ἄργησε νά μοῦ ἐξομολογήθῃ ὅτι θά ἦτο εὐτυχής ἀν ἐγένετο γυναίκα μου

Ὁ Γεώργιος ντὲ Βερλάνζ ἐφαίνετο πολύ συγχισμένος, και εἶπε·

— Μ'ἄλλα λόγια πέρασες ἰσὺς 2—3 μῆνας τῶν παύσεων μέσα σὲ μὲ ἀγάπη, χωρὶς ἐννοεῖται νά ζητήσης τὴν γνώμη τῶν γονέων σου, οἱ ὁποῖοι ὀρισμένως θά ἤρνοθοντο

— Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὅτε δὲν σκεφθῆκαμε κἀν τὸ τί θά ποῦν οἱ γονεὶς μας· Ἀπὸ εἶμεθα σύμφωνα· μεταξύ μας, ἡ γνώμη τῶν γονέων μας εἶναι ἀπλή διατύπωσις...

— Καί ὅμως· πλελλὰ συνοικέτια διαλύονται ἀπὸ μὲ ξέντη ἔλως διόλου ἐπέμβασιν...

— Είμαι βέβαιος όμως ότι τόσοι οι γονείς μου έχουν και
έκ. Βερλάντζ ήθελαν αυτόν τον γάμον.

— Ο Γεώργιος ήρθάνετο την λύση να τον πνίγει, αλλά
φροντίζων να φανη αδιάφορος, προσέθεσε:

— Ήλθε λοιπόν εδώ για να κανονίσει τις λεπτομερείες.

— Θα ζητήσω επισήμως την Ελένη από τον πατέρα της
Εξοποίησα τον κ. ντε Βερλάντζ για το ταξίδι μου και με
απήντησε με μία πρόσκληση για γεύμα. Θα το γράψω λοιπόν
αμέσως για να τον δρίσω το γεύμα για αύριο. Δεν πιστεύω
να θυμώσης!

— Γιατί να θυμώσω; Άλλωστε δεν σκοπεύω να σε συνω-
δεύσω στον εξάδελφό μου.

— Βέβαια... δεν ενδιαφέρεσαι για τις υποθέσεις μας

— Δηλαδή η παρουσία μου θα σε ενοχλεί...

— Ο Πέτρος κούτταξε τον φίλο του με περιέργεια, προσπαθών
να έννοση την ακριβή σημασίαν των λόγων του. Έν τούτοις
απήντησε κάπως κοροϊδευτικά:

— Ξέρω ότι είσαι πολύ διακριτικός. Άλλά μου φαίνεται
εξηκολούθησεν ο Πέτρος, πώς δεν θα κάναμε άσχημα (άν κα-
νονίζαμε το αυριανό μας πρόγραμμα. Ποθ να πάμε; Στο μου-
σειό; στο θέατρο; Έχετε εδώ τόσα ωραία θεάματα.

— Πώς ήθελες να σκεφθώ γι' αυτό αφού το τηλεγράφημά
σου μέλις πρό ενός τετάρτου έφθασε; Άλλωστε κι' αν είχα
σκεφθώ κάτι θα τ' άφρινα κατά μέρος διότι τα σχέδιά σου είναι
πολύ ενδιαφέροντα.

— Ευχαριστώ. Ά! δεν άλλαξες καθόλου. Πάντοτε έθου-
σίαζες όλα για τους άλλους! Και τώρα δόσε μου χαρτί και
μελάνι και φώναξε τον υπηρέτη σου για να πάη στο ταχυδρο-
μείο το γράμμα που θα έτοιμάσω.

— Μπορούμε να το ταχυδρομήσωμε την ώρα που θα
βγούμε για περίπατο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

— Όταν την επαύριον ο Βίλαρ πήγε στο σπίτι του Βερλάντζ
για να φανη συνεπής στο γράμμα του και να γευματίση εκεί
δρῆκε την Ελένη μόνην.

— Πόσο είμαι εύτυχής που σε ξαναβλέπω, είπεν ο νέος.

— Έγώ όμως είμαι πολύ λυπημένη γιατί δεν θα μπο-
ρέσω να σε κρατήσω συντροφιά: δεν είξευρα πώς θ' άρχόσουνα
και ύπεσχέθηκα σε μια φίλη μου να την επισκεφθώ. Άλλά
άφ' έντε εχουμε αρκετή ώρα στην διάθεσί μας έως το μεση-
μέρι και άφ' έτέρου θα είμεθα έως τότε μόνοι, γιατί ο πα-
τέρας μου αναγκάσθηκε να πάη σε κάποιο ραντεβού που
είχεν όρίση πριν από μέρες σχετικώς με μια δυσάρεστη
υπόθεσι.

— Τι έννοεις;

— Μπορώ να σε φανερώσω όλας μου τας ύποψίας χωρίς
να φανώ αδιάκριτος. Λοιπόν νομίζω πως πάει να κανονίση
κάποια χρηματική υπόθεσι πολύ ύποπτη στην όποιαν είναι
μπερδεμμένος ο εξάδελφός μου Γεώργιος Βερλάντζ.

— Μπα! φώναξε ο Πέτρος. Ο Γεώργιος με τον όποιον
περάσαμε τόση ώρα μαζί, ήτο μόν σκεπτικός και σκυθρωπός
άλλά δεν μου είπε τίποτε σχετικόν.

— Βέβαια, ο φίλος σας δεν βρίσκει χρήσιμο να σας γνω-
στοποιή όλα τα έπεισόδια της ξεμυαλισμένης ζωής του.

Και η νέα ήρχισε δριμύ κατηγορητήριοι κατά του εξα-
δέλφου της. Είπεν ότι δεν ήτο η πρώτη θυσία που έκαμνε
γι' αυτόν ο πατέρας της, ότι είχε καταντήσει άνυπόφορος
με τας σκατάλας και τά χρέη του και ότι δεν περνούσε μέρα
που να μην έχη και μία νέα στενοχώρια.

— Όμολογώ πως δεν το ύποπτεύθηκα, έφηθύρισεν ο Πέ-
τρος, άλλά αυτά που με είπατε με άνοιξαν τά μάτια και με
έκαμαν να θυμηθώ κάτι που με είπε χθές το πρωί... Μήπως
Ελένη, ύπήρχε ποτέ κανένα σχέδιον γάμου μεταξύ σου και

του εξαδέλφου σου;

— Θα σας απαντήσω με όλη μου την ειλικρίνεια... Ναι. Ο πατέρας μου είχε ένα τέτοιο σχέδιο, άλλοτε... 'Αλλ' όταν ο ντε Βερλάνζ έβριζε ότι τα ελακτώματά του ήταν αθεράπευτα και ότι μαζί με την ηλικία επληθύνοντο, άλλαξε γνώμη.

— Και τότε έβριχα θά επιλονίκησε με τον Γιώργο;

— Καθόλου· τουλάχιστον δεν το πιστεύω, διότι ο πατέρας μου σε κανένα δεν είχε φανερώσει τās προθέσεις του.

— Δεν είχε συνεπίαις τό πράγμα;

— Πώς θέλετε να αφήσει ίχνη πράγμα που... δεν έγινε;

*Εξαφνα ή πόρτα άνοιξε και ένεφανίσθη ο πατέρας της *Ελένης, ο όποιος αν και χαμογελούσε, έν τούτοις έφαινετο πολύ τραγμένος. *Εσπριξε με προθυμία τό χέρι του νέου, πληροφορήθηκε για την υγεία της οικογενείας του και πολλές φορές του επανέλαβε πόσον ήτο εύτυχής που τον έβλεπε.

Κατόπιν, εξαφνα διακόπτων τās διαχύσεις, είπε:

— Σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε... Δύο λεπτά· έχω να γράψω κάτι έπειγον. *Ελένη, σήμανε τον Βατίστα να έτοιμάσει τό τραπέζι... Έρχομαι άμέσως.

— Καλά πατέρα.

*Ο υποκόμης ντε Βερλάνζ ήτο εξήντα έτών. Μόλον τούτο έφαινετο νεώτερος και ή υγεία του ήτο εξαίρετος.

— Πάντοτε νέος, ο πατέρας σου, είπεν ο Πέτρος όταν ο υποκόμης άπεμακρόνθη.

— Και όμως από καιρό τώρα τον άκούω να παραπονείται. Και μου φαίνεται πως είναι καρδιοπληθής. *Ο γιατρός δεν μάς τώκρυψε.

— Μου φαίνεται πως έχεις άδικο να άνησυχής· ο πατέρας σου φαίνεται υγιέστατος.

*Εκείνη την στιγμή ένεφανίσθη ο Βατίστας τον όποιον είχε σημάνη ή νέα.

— Μπορείς να σερβίρης. *Ο κύριος θα μάς εύρη στο τρα-

πηγε να είδοποιήση τον ίατρό, και ο Βατίστας που έφαινετο κάπως άφηρημένος, έπροθυμοποιείτο να κάμνη ότι του έλεγε ή κυρία του.

*Εξάπλωσαν τον κ. ντε Βερλάνζ επί της κλίνης του, έπλυναν την πλαιγή του και έβαλαν ζεστό νερό στάπόδια του με την έλπίδα να επαναφέρουν την κυκλοφορίαν. *Αλλοίμονον! *Όλοι αι προσπάθειαι έμειναν χωρίς αποτέλεσμα, και όταν ο ίατρός Λεγκράν έφθασε, διεπίστωσε τον θάνατον του φίλου του.

*Η *Ελένη που ύστερα από την πρώτην συγκίνηση είχε ήσυχάσει όλίγον, και είχε πάρη θάρρος, όταν ήκουσε τον τραγικόν θάνατον του πατρός της ήρχισε να κλαίη με λυγμούς ώσαν εκείνη την στιγμήν μόνον να τό είχε φαντασθή, διότι έδλεπε και την τελευταία της έλπίδα να χάνεται.

Εύτυχως ο ίατρός Λεγκράν ο όποιος την έγνωριζε από μικρή, ήταν γι' αυτήν ο καλλίτερος φίλος που μπορεί να γίνει. Εύρε λόγους για να την παρηγορήσει, και όταν ύστερα από μερικάς ώρας την άφηκε, ή νεαρά κόρη επανεύρε την πρώτη της άνέργεια και θάρρος. *Αλλά έπρεπε να υποφέρη πολύ για να υπεκύψη στην τρομερή δοκιμασία που της έφύλαττε ή Τύχη

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

— *Ένα έγκλημα διεπράχθη και τό πρώτο μου καθήκον είναι να είδοποιήσω την άστυνομίαν έλεγεν ο ίατρός Λεγκράν. *Άλλως τε αν δεν τό έκαμα έγω θα ήσθε άναγκασμένη να πηγαίνατε έσείς, και προτιμώ να σας άπαλλάξω άπ' αυτές τις φασαρίες.

Την άλλην ήμέραν, ή *Ελένη έδέχετο τον άνακριτήν Ντουράκ, τον γραφέα του και δύο επίθεωρητάς της Δημοσίας *Ασφαλείας.

Οι κύριοι αυτοί ήρχισαν την έρευνάν των, τās έρωτήσεις των με τό σύνθημας ψυχρόν ύφος και με την άδιαφορίαν εκείνη που τούς χαρακτηρίζει.

Και η δυστυχισμένη Έλένη υπήφερε πάρα πολύ αναγκασμένη να τους δίδη τās πληροφορίας που ζητούσαν.

Άλλως τε εκείνα που έμαθην δεν ήταν παρά ελως διόλου άδριστα.

Ούτε η επισταμένη εξέταση των επίπλων και των έγγραφων του νεκρού δεν συνετέλεσεν εις τίποτε, άλλ' ούτε αυτή η αυτοψία η γενομένη υπό του ιατροδικαστού.

Έννόησαν μόνον ότι ο δολοφόνος έφάνευσε τον κ. ντε Βερλάνζ με μαχαίρι το έποιον ενέπηξε στην καρδιά του. Αυτό το ήξευραν ήδη. Το ζήτημα ήτο να μάθουν ποιός μετεχειρίσθη το δπλον.

Μίσα στον κάλαθον των αχρήστων ηδραν ένα γκριζοκουμπι ραμμένο στερεά σ' ένα κομμάτι ύφασματος το έποιον ώρισμένως άπετέλει μέρος του ενδύματος.

Κατ' αρχάς ενόμισαν ότι αυτό άνηκεν εις κανένα ένδυμα του νεκρού, άλλά μιá επισταμένη εξέταση απέδειξε το εναντίον

Έρώτησαν την Έλένη και τους υπηρέτας αν ήξευραν σέ ποιον άνηκε αυτò το κουμπί, άλλά κανείς δεν το ήξευρε.

Τότε ο άνακριτής το έδωσε εις τον γραφέα του, εις τον έποιον συνέστησε να το κρύψη για άργότερα.

Η γενομένη άνάκρισις δεν έχρησίμευσε εις τίποτε. Η Έλένη δεν μπορούσε να ξεύρη τίποτε, αφού άπουσίαζε καθώς και η Ίουλιέττα, η όποιá είχε συνωδεύσει την κυρίαν της.

Όσο για τον Βατίσταν, έδηλωσεν ότι έπειδή ήτο πολύ άπησχολημένος, δεν μπορούσε φυσικά να επιβλέπη παντού και ότι ίσως να μπήκε κάποιος κακοεργός χωρίς να τον προσέξη...

— Λοιπόν, για θυμήσου, του είπεν ο άνακριτής: Έλγη την ημέρα, χθές, δεν μπήκε κανείς στο γραφείο του κ. Βερλάνζ;

— Όχι, κύριε. Δεν ήλθε κανείς... Ά! έξέχασα... το πρωί...

— Τελείωνε λοιπόν!

— Ήλθε ο κ. Πέτρος Βιλάρ, στις έγχευμάτις με τον κύριον και την δεσποινίδα.

— Όρίστε λοιπόν που μπήκε κάποιος... Έξακολουθεί

— Άλλά, κύριε, δεν έχω τίποτε περισσότερον να σας πω

— Και τί ώρα έφυγε αυτός ο κύριος;

— Μά την πίστιν μου! Δεν μπορώ να σας πω άκριβώς ίσως κατά τās 4 1(2 ίσως κατά τās 5 μ.μ.

— Την είδες όταν έφυγε;

— Δεν ξεύρεις λοιπόν αν ο κ. ντε Βερλάνζ τον συνώδευσεν έως την έξώθυραν;

— Όχι

— Και έπομένως δεν ήξευρες αν η θνίς ντε Βερλάνζ είχε εξέλθη κατ' εκείνην την ώρα;

— Ά! ναί, είμαι βέβαιος η θνίς ειχεν ήδη εξέλθη κατά τās 2 1)2 μ.μ.

Η Έλένη που ήτο παρούσα, υπέλαθε τότε με ύφος σταθερόν

— Κύριε άνακριτά, με το ύφος σας αυτό φαίνεσθε να αποδέχεσθε ως δολοφόνον τον κ. Πέτρον Βιλάρ, τον μνηστήρα μου. Το καθήκον μου μοι επιβάλλει να έμολογήσω ότι ο νέος αυτός είναι άνίκανος για μιá τέτοια άισχρή πράξι

— Καθόλου, απήντησεν ο άνακριτής, άλλά είμαι αναγκασμένος να εξετάσω, να κρίνω από ελας τās πληροφορίας που μου δίδονται. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να ανακαλύψω τον δολοφόνον του πατρός σας.

— Έν τούτοις, υπέλαβεν η νέα με σοβαρότητα, αν θέλατε να πληροφορηθητε τίποτε από τον κ. Βιλάρ, σέ λίγο θα έλθη

Και πράγματι η Έλένη έτοίμασε ένα τηλεγράφημα για τον μνηστήρα της με την βεβαιότητα ότι μόλις εκείνος θα το διάβαζε, θα ήρχετο.

Την ώρα όμως που είδε το τηλεγράφημα στην Ίουλία είδιστασε. Έπρεπε να φωνάξη τον Πέτρον η τον Γεώργιον;

Έντιούτοις ύστερα άπό μερικά λεπτά άμφιβολίας, τό έστειλε

— Μπα! είπε. Κάθονται μαζί και ζούν τόσο αγαπημένα. Ο Πέτρος θα είδοποιήση τον Γεώργιο και δεν πιστεύω να

παραξηγηθῶ πού προτιμῶ τὸν μνηστοῦρα μου ἀπὸ τὸν ἐξά-
δελφόν μου».

Ἔιχε δίκην ἡ Ἑλένη, όταν εἶπε ὅτι θὰ ἤρχετο ἀμέσως ὁ
Πέτρος· ἐκαίνη τὴν στιγμήν ἀκριδῶς ἐνεφανίζετο.

Ἄλλὰ πρᾶγμα παράδοξον. Ἦτο μόνος του. Ὁ Γεώργιος
εἶχε βρῆ κάποια πρόφασι νὰ ἀπουσιάσῃ καὶ αὐτὸ ἐλόπησε
πολύ τὴν Ἑλένη.

Ἄλλως τε δὲν διήρκεσε καὶ πολὺ.

Ἄμα τὸν εἶδε, ἡ Ἑλένη ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἵστερα ὁ ἀνακριτῆς, ἔκαμε μερικὰς ἐρωτήσεις εἰς τὸν
κ. Βιλάρ.

Ὁ Πέτρος ἀπαντοῦσε ἀπλούστερα, σαφέστερα καὶ εὐλι-
κρινέστερα.

— Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς δ)δος ἠκολούθησα τὸν κ.
ντὲ Βερλάνζ εἰς τὸ γραφεῖο του ὅπου ἐμείναμα δύο ἐλόκληρες
ῥες συνομιλοῦντες φιλικῶς δι' ὑποθέσεις μας. Κατόπιν ἔφυγα.
Θὰ ἦτο κατὰ τὰς 4 ἢ 5 διότι ὁ κ. ντὲ Βερλάνζ, εἶχε νὰ γράψῃ
μερικὰς ἐπιστολάς. Δὲν ξεῦρω ἄλλο τίποτα.

Ἐνῶ ὁ νέος ἐξηγεῖτο, ὁ ἀνακριτῆς ἐσκέπτετο:

«Ἄν αὐτὸς πού εἶνε ἀπέναντί μου εἶνε ὁ ἔνοχος πρέπει νὰ
ὁμολογήσῃ ὅτι εἶναι ὑποκριτῆς πρώτης δυνάμεως. Διότι ἰπὶ
τέλους, ἀποῦ ὁμολογῇ ὅτι ἔμεινε δύο ῥες μὲ τὸν κ. ντὲ
Βερλάνζ, πίνεται μόνος του, ἂν δὲν ἀποδειχθῇ πῶς κάποιος
ἄλλος εἰσῆλθε.

«Ποῖος μπορεῖ νὰ μὲ διαβεβαιώσῃ ὅτι αὐτὴ ἡ συνδιάλεξις
τὴν ὅποιαν μὲ παρουσιάζουν τόσον φιλικήν, δὲν ἦτο τῶναν-
τίον τρομερὰ φιλονικία; Ποῖος μπορεῖ νὰ μὲ ἀποδείξῃ ὅτι
αὐτὴ ἡ φιλονικία δὲν ἀπέληξεν εἰς δολοφονίαν! Διάβολο! Ὅλα
μποροῦν νὰ γίνουν. Ἄλλὰ ἕως τώρα αὐτὰ εἶναι ἓνα μεγάλο
αἰνίγμα. Νὰ δοῦμε ποῖος θὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ τὸ λύσω!»

Τέλος ὑπέλαθεν.

— Ὁ Βατίστας, ὁ θαλαμηπόλος τοῦ κ. ντὲ Βερλάνζ, λέγει
ὅτι δὲν σὰς εἶδε όταν φύγατε. Εἶνε ἀλήθεια;

— Μοῦ εἶνε πολὺ δύσκολον νὰ σὰς ἀπαντήσω σ' αὐτὸ
πού μὲ ρωτᾶτε

— Ὅταν ὁ κ. ντὲ Βερλάνζ σὰς συνώδευσε ἕως τὴν ἐξώ-
θυραν δὲν συναντήσατε τὸν θαλαμηπόλον του;

— Ὁ κ. ντὲ Βερλάνζ ἐπειθῆ ἦτο, πολὺ ἀπληστολημένος δὲν
μὲ συνώδευσε ἕως τὴν ἐξώθυρα παρά μόνον ἕως τὸ κατώφλι
τοῦ γραφείου του.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ ἀνακριτῆς χωρὶς νὰ κρύψῃ ἓνα κοροϊ-
δευτικὸ χαμόγελο.

Καὶ ἐσκέφθη:

«Δὲν μπορεῖ νὰ ἄρνηθῇ κανεὶς ὅτι ὁ κ. Βιλάρ παίζει ὄρατα
τὸν ρόλον του. Στοιχηματίζω ὅτι εἶνε ὁ δράστης».

Καὶ ἐγερθεὶς εἶπε μὲ ὕφος μᾶλλον γλυκὺ.

— Εἶμαι ἀναγκασμένος δυστυχῶς νὰ σὰς κρατήσω εἰς
τὴν διάθεσιν τῆς Δικαιοσύνης.

Χωρὶς ν' ἀποδείξῃ τὴν προσωρικὰν ἀνησυχίαν ὁ Πέτρος
ἀπήντησε σοβαρῶς:

— Ὑποκύπτω, κ. ἀνακριτά, πρὸ τῆς ἀποφάσεώς σας.
Γνωρίζω ὅτι εἶσθε ἀνθρώπος μὲ καρδιά, καὶ ὅτι πολὺ γρή-
γορα θὰ ἐννοήσατε τὴν ἀδικίαν πού κάματε. Διότι, πρέπει νὰ
σὰς τὸ πῶ; οὔτε ἰδέα ἔχω γιὰ τὸ ἐγ, λημα πού τοῦ ἐποίου
μὲ καταδικάζετε ὡς ἔνοχον.

— Πρέπει νὰ εἶνε τρελλὸς ἢ τυφλὸς γιὰ νὰ φαντασθῇ
κανεὶς τοιοῦτον τι, εἶπεν ἡ Ἑλένη.

— Σὲ παρακαλῶ, ἀγαπητῆ μου, ἤσυχασε, διέκοιψεν ὁ νεα-
νίας χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του. Φυσικά, εἶνε μιὰ τρο-
μερὴ δοκιμασία, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήσουν νὰ βροῦν τὴν ἀλήθειαν.

— Ἐν τούτοις καὶ ἡ ἰδέα ἀκόμη πού σὰς κρατοῦν ὡς
ἐνοχον εἶνε τρομερὴ

— Θὰ ἀθροισθῶ εὐχόλως.

— Δὲν μπορεῖτε σεῖς νὰ δείξετε τὴν ἀθωότητά σας. Αὐτὸ
ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν κ. ἀνακριτῆν ὅστις σὰς συλλομβάνει ὡς
ἐνοχον ἐνῶ ὅλα δεικνύουν τὸ ἐναντίον...

— Φυσικά, δ κ. άνακριτής μπορούσε πολύ καλά νά κρη-
τήση υπό άπαιτητικήν επιτήρησιν και τόν θαλαμηπόλον του
πατρός μου, διότι ποίος ξεύρει τί συνέδη άμα έφυγα έγώ.

— Άλήθεια, γιατί δέν συλλαμβάνουν και τόν Βατίστα;

— Ο άνακριτής άφηκε τους δύο νέους νά έκφραστούν έλευ-
θέρως. Ήτο συνειδητός εις τιαύτας έκδηλώσεις και
ούτε κών άπαντοσε. Μόνον όταν ή Έλένη τελείωσε, ρώτησε:

— Μά λέτε σας παρακαλώ, κ. Βιλάρ, τό ακριβές όνομα
και τό επίθετόν σας, τό επάγγελμά σας, την κατοικίαν σας;

— Ο νέος χωρίς νά άπαντήση του έδωσε ένα επισκεπτήριο
έπι του όποιου εδρίσκοντο όλα αυτά αι ένδείξεις.

— Ο άνακριτής ένεχείρησε τό επισκεπτήριο εις τόν γραφέα του

— Και τό διάστημα πού μένετε στό Παρίσι ποσ κατοικείτε;

— Σ' έναν εξαδελφον του κ ντε Βερλάνζ, έναν συμπα-
τητή μου, τόν κ. Γεώργιον ντε Βερλάνζ, έδδς Φορτίνι, 92.

— Καλά, εύχαριστώ. Έάν θα θέλατε νά πάρατε κάτι ή
νά είδοποιήσατε τόν φίλον σας μπορείτε νά τό κάμειτε άκο-
λουθούμενος άπο ένα άστυνόμου μου.

— Ά! όχι! άπήντησε ξηρώς ο Πέτρος. Δέν θέλω νά με
δω έλος ο κόσμος. Και άφοσ μέ είπατε άλλως τε ότι με έχετε
εις την διάθεσιν της Δικαιοσύνης, προτιμώ νά όποιστώ την
τύχην των φυλακισμένων...

— Μά συγχωρείτε... σας κρατώ εις την διάθεσιν της Δι-
καισύνης έως ότου εδρωμε την αλήθειαν... Μ' αυτό δέν πρέπει...

— Και αν δέν μπορέσατε νά έρητε την αλήθειαν;

— Αί, τότε θα δοσμε... Για την ώρα δέν ξεύρουμε, και
επειδή σας κρατώ εις την διάθεσιν της Δικαιοσύνης, μ' αυτό
δέν πρέπει νά νομίζατε ότι σας καταδικάζω ως δολοφόνον του
κ. ντε Βερλάνζ. Τυδαντίον, εύχομαι νά γλυτώσατε δσον τό
δυνατόν γρηγορώτερον. Άλλά σας επαναλαμβάνω, ότι είμαι
άναγκασμένος νά λαμβάνω μερικάς προφυλάξεις, έως ότου
διασαρηνίσω τό μυστήριο...

— Δέν έχω τίποτα νά άπαντήσω, έπιθύρουν ο νέος. Κά-
ματέ με, τι θέλετε.

— Εύχαριστώ, άπήντησαν ο άνακριτής. Θα πάμε λοιπόν
εις τό Υπουργείον της Δ. και έπειδή μόλις μετά μεσημβρίαν
θα μπορέσω νά έκθίσω την έρευνάν μου, πιστεύω νά δυνηθώ
νά εδρω τάς άπαιτουμένης πληροφορίας έως τις 4 όποτε πλέον
επιζώ έως τις 7 νά είσθε έλεύθεροι.

— Ο Πέτρος όπακλίθη.

Και έπειτα στροφόμενος προς την Έλένη, ή όποία τόν
έδλεπε τρέμουσα, της έτεινε την χείρα.

— Έκαίνη ώρμησε κλαίονσα και τόν κήτησπάζετο.

— Ταλος, έπρεπε νά χωρισθουν.

— Χαίρα! φώναξε ή νέα και πρό παντός μη χάνεις τό θάρ-
ρος σου! Θα γράψω άμέσως εις τόν φίλον μας, τόν δικηγόρον
κ. Έρρίκο Μορνά, και θα έλθω νά σε δω, νά σε συμβου-
λεύω και νά σε άθώωτη... αλλά όχι... δέν είσαι ένοχος,
δέν είναι δυνατόν αυτό... εντός όλίγου θα είσαι έλεύθερος...
Σε περιμενω διό νά έκτελέσωμεν τά τελευταία καθήκοντα
προς τόν πατέρα μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

— Η τρομερά ατή δοκιμασία έφερε την δυστυχισμένην Έ-
λένην εις άπόγνωσιν και κανείς δέν είξυρε τί μπορούσε νά
συμβη, αν ή πιστή της φίλη, ή Ζιζέλα δέν έσπευδε μόλις πήρε
τό τηλεγράφημα νά την βοηθήση.

— Η νεορά γυνή, μόλις έμαθε τό τρομερόν έρμα, ηρχισε
νά παρηγορη μέ δλας της τάς δυνάμεις την Έλένην.

— Έν τούτοις ώφειλε νά ρωτήσει για μερικά σπουδαία πράγ-
ματα και ιδίως για τό ζήτημα της κηδείας.

— Γι' αυτό πρέπει νά φροντίση ο εξαδελφός μου Γεώργιος.

— Γιατί λοιπόν δέν ήλθε; Πιστεύω νά τόν είδοποιήσατε.

— Ναι, ναι, άλλ' όχι και' εδθεσαν. Ο Πέτρος κατοικεί
μαζί του' τηλεγράφησα λοιπόν στον μνηστήρ μου και ημην
βεβαία ότι θα του τό έλεγε.

— Τίπως ό εξαδελφός σου νά θύμωσε γι' αυτό.

— Τίπως! Έπωφελήθη όμως από πολύ μικρή αϊτία γιά νά μήν έλθη... άν και ύπεσχέθη νά έλθη, έως τό βράδυ

— Άν δέν έλθη έως τήν ώρα τοῦ θά φύγω, τότε τοῦ γράφεις ένα γράμμα και τό θίνω εγώ στοῦ ταχυδρομείου

Ό Γεώργιος όμως δέν έφαινετο. Τότε ή 'Ελένη τόν έγγραφεν πρώτον μόν διά τόν θάνατον τοῦ πατρός της και δεύτερον ότι δέν έπρεπε νά περιμένη τόν Βιλλέρ διότι εὑρίσκατο ὑπό κράτησιν

Έκείνος μόλις πήρε τό γράμμα αποφάσισε νά πάγη στήν εξαδέλφην του γιά νά μάθη λεπτομερῶς τά διατρέξαντα.

Η 'Ελένη τοῦ εξέθεσε ὅλην τήν σκληράν ἀλήθειαν

Ό Γεώργιος ήρχισε νά ἀπορη, νά λυπηται, νά στενοχωρηται, χωρίς όμως νά μπορῆ νά κρύψῃ τήν ταραχή του

Τήν επομένην εξέτίλεσε πολύ καλά τά καθήκοντά του Ἄλλὰ έφαινετο ὅταν νά ήθελε νά ἀποφύγη και ἐβιάζετο πολύ

Και πράγματι μόλις τελείωσε ή κηδεία, έχαιρέτησε τήν 'Ελένη και έφυγε.

Η θνίς Βερλάνς πέρασε ὅλο τό απόγευμα μαζί με τήν φίλην της Ζιζέλα, ή ὅποια έμεινε μερικῆς ῥέρας μαζί της, γιά νά τήν κάμῃ νά ξεχάσῃ τήν λύπη της.

Ἄλλὰ αὐτό δέν μποροῦσε νά διαρκέσῃ και πολύ. Η Ζιζέλα έπρεπε νά ἐπιστρέψῃ στοῦ παιδί της, στον άνδρα της...

Και ή 'Ελένη γιά νά ξεχνά τήν λύπη της προσεπάθει νά εὔρη ἄλλας ἀσχολίας

Μόλις συνέλαβαν τόν Πέτρον ή 'Ελένη έγγραφε εἰς τόν φίλον τοῦ πατέρα της και τόν παρεκάλεσε νά κάμῃ ότι μπορεῖ γιά νά ἀπαλλάξῃ τόν μνηστῆρα της

Και ό φίλος αὐτός — δικηγόρος με ἰσχυρῆς γνωριμίας — δέν ήμέλησε. Τήν επομένην της κηδείας πήγε νά δῃ τήν νέαν

— Φαίνεται ότι ό ἀνακριτής συνέλαβε ὡς ἔνοχον τόν μνηστῆρα σας, διότι... αὐτόν βρήκε πρόχειρον... Και ή ἀνόγητη κατάθεσις τοῦ Βατίστα χειροτερεύει τήν θέσι του

Μετά μίαν ἐβδομάδα, όταν ή 'Ελένη πήγε νά δρῆ τόν δικηγόρο, έμαθε ότι ή κατάστασις δέν ἀλλάξε καθόλου

Και ή ἀπόγνωσις τήν κατέλαβε και πάλιν

Έκείνη ή νύκτα ήτο ή χειροτέρα ἀπό ὅσες πέρασε μετά τόν θάνατον τοῦ πατρός της και τήν φυλάκισιν τοῦ Πέτρον

Τήν επομένην ἐξύπνησε με τρομερόν πυρετόν. Δέν μποροῦσε νά ὑπεφέρῃ τοῦς ὑπηρέτας της. Πρὸ παντός έ Βατίστας ό ὅποιος ἐπί 40 ἔτη ὑπηρέτησε τόν πατέρα της, τώρα της ἐνέπνεε φρίκην... τόν εἰσυχαινοτο. Και αὐτή ἀκόμη ή 'Ιουλιέττα, ή τόσο γλυκαία, ή τόσο ήσυχ-, της έφαινετο χωρίς χάρι ἐκείνο τό πρῶτό.

Και μόνον όταν εἶδε τήν Ζιζέλα ήσύχασε και της εξέθεσε τοῦς φόβους της.

— Δέν είναι δυνατόν νά ἐξακολουθῆς νά μένης μόνη σου. Πρέπει νά πάρῃς ένα ἔμπιστον γιά νά μπορῆς νά τοῦ λές ὅ,τι σκέπτεσαι. Η 'Ιουλιέττα είναι πολύ καλό κορίτσι ἀλλά μοῦ φαίνεται πὸς τώρα τελευταίως δέν τήν χωνεύεις.

— Καί, τό ὁμολογῶ ἀλλά ὅχι μόνον τήν 'Ιουλιέττα, κανένα δέν χωνεύω

— Έκτός ἀπό τόν μνηστῆρα σου, ὑποθέτω

— Φυσικά

Έξαφνα ή Ζιζέλα φάνηξε

— Μοῦ φαίνεται όμως πὸς δέν σκέφθηκες τήν καλή σου προστατευομένη, τήν Ἄγγελική Δουπάρ

— Ἄλήθεια τήν καημένη...

— Νά λοιπόν! Πιστεύω ότι εὐχαρίστως θά ἀφήσῃ τό ἐπάγγελμα της γιά νά καθῆσῃ μαζί σου. Έχει καλή ἀνατροφή, είναι διακριτική και μορφωμένη. Η συντροφιά της δέν θά σοῦ εἶναι βαρετή

— Ξεύρεις ότι της τό πρότεινα ἄλλοτε και δέν δέχθηκε. Προτίμα νά ἐργάζεται

— Αὐτήν τήν φορά ὑπάρχουν ἐξαιρετικοί λόγοι και θά δεχθῇ. Θέλεις νάπάρῃ νά τήν δοῦμε; Θά μαθῶμε τί σκέπτεται

— Ἄς εἶνε

Ἡ Ἀγγελικὴ Δουπάρ κατόκει ἕνα μικρὸ διαμνησίον τῆς
ἑδοῦ Λαβίς στὸ Βατινιάλ

Αἱ δύο φίλαι τὴν βρήκαν ὅπως πάντοτε νὰ ἐργάζεται

Ἐκαίνη σηκώθηκε γιὰ νὰ τὰς ὑποδεχθῇ

— Ἀ! δεσποινίς Ἐλενη, σὰς ζητῶ συγγνώμην ποὺ δὲν
ἦλθα νὰ σὰς δῶ παρὰ μόνον μίαν φορὴν κατόπιν τοῦ δυστυ-
χήματός σας, ἀλλὰ ἔχω τόσο πολλήν ἐργασίαν ..

— Σὲ συγχωρῶ, καλή μου Ἀγγελικὴ... ἀφοῦ πρέπει νὰ
ἐργασθῆς γιὰ νὰ ζήσης μὴ χάνεις ἀδικα τὸν καιρὸ σου

— Τώρα ποὺ πέθανε ἡ μητεροῦλα μου δὲν ἔχω δὲ καὶ
τόσο πολλήν ἀνάγκη νὰ κερδίζω καὶ θὰ μπορούσα κάποτε νὰ
ξεκουράζομαι, ἀν οἱ πελάται μου δὲν ἐξιδίχοντο

— Λοιπὸν, εἶσαι καλά, πάντα ἔχεις ἐργασίαν... Ἀ! μοῦ
φαίνεται νὰ εἶδα κάποιον νὰ φορῇ αὐτὸ τὸ φέρεμα ποὺ ἐπι-
διορθώνεις τώρα

— Πολὺ πιθανόν

— Ἀλλὰ θὰ ξεύρης βέβαια σὲ ποιὸν ἀνήκει...

— Μα τὴν ἀλήθεια... εἶναι ἐνὸς κυρίου... ἐνὸς κυρίου...
ποιὸς ἦταν;... Ἄν τὸν εἶδεν θὰ μὲ ἦταν εὐκολο νὰ τὸν γνω-
ρίσω ἀλλὰ γιὰ νὰ σὰς τὸν περιγράψω... Κυττάξτε ἀν θέλετε
στὶς τσέπες του ὠρισμένως θὰ βρῆτε τὸ ὄνομά του καὶ τὴν
μερομηνίαν τῆς παραδόσεως.

— Δὲν ὑπάρχει τίποτα... Νά, ξόλωσαν τὴν σημείωσι: καὶ
βρίσκειται μόνον ἡ κλωστή μὲ τὴν ὁποίαν ἦτο ραμμένη

— Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ράπτου;

— Λεῖπει ἐπίσης

— Ἀ! μὰ τότε αὐτὸς ὁ κύριος θὰ θέλῃ νὰ κρύβεται

— Πῶς λοιπὸν θὰ δώσης αὐτὸ τὸ σακκάκι στὸν κάτοχόν
του ἀφοῦ δὲν ξεύρεις οὔτε τὸ ὄνομα οὔτε τὴν διεύθυνσί του;

— Μοῦ εἶπε πῶς θὰ ἦρχετο νὰ τὸ πάρῃ μόνος του

— Θὰ εἶναι κανεὶς ἀπὸ 'δῶ κοντά. Ἐν τούτοις διερωτῶ-
μαι γιὰτί νὰ ἐνδιαφέρωμαι τόσο πολὺ γι' αὐτὸν τὸν κύριον. Ἐπί
τέλους ἀπὸ τὸ ἴδιον ὄνομα μποροῦν νὰ γίνων τέσσα φερέματα

— Φυσικά, ὑπέλαβεν ἡ Ζιζέλα

— Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμε αὐτὰ, ἀγαπητὴ μου Ἀγγελικὴ, καὶ
ἂς σοῦ ἐξηγήσωμε κάτι ἄλλο... τὸν λόγον τῆς ἐπισκέψεώς μας

— Τί λοιπὸν, θ' ἴνεις; Ἐάν μπορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος
ξεύρετε ὅτι εἶμαι πρόθυμος νὰ τὸ κάμω

— Ἄκουσε λοιπὸν Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ πέθανε ὁ πατέρας
μου πάσχω ἀπὸ τρομερὴ νευρασθένεια. Γιὰ νὰ καταπολεμήσω
λοιπὸν αὐτὴ μου τὴν ἀρρώστεια μὲ χρειάζεται μιά συντροφιά
Ἡ καλή μου Ζιζέλα ἐρχεται συχνὰ ἀλλὰ ἐπὶ τέλους εἶνε παν-
δρεμμένη καὶ δὲν μπορεῖ νὰ θυσιάζεται πάντα γιὰ μένα. Οἱ
ὑπηρέται μου μοῦ εἶναι ἀφροσιωμένοι ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ μὲ
φανοῦν χρήσιμοι σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι. Θὰ ἤθελα νὰ εἶχα
πάντα κοντά μου μιά φίλη σὰν καὶ σένα, καλή μου Ἀγγε-
λική, μορφωμένη καὶ μὲ καλὴ ἀνατροφή ποὺ θὰ μπορούσε νὰ
μοιρασθῇ μαζί μου τὸν πόνον μου... Λέγεσαι;

— Μὲ μεγάλη χαρὰ, ἀλλὰ δὲν ξεύρω ἀν θὰ ἔχω τὰ προ-
σόντα ποὺ ζητεῖτε.

— Εἶσαι πολὺ μετριόφρων καὶ ἀφοῦ δέχεσαι μὲ ὑποχρεώ-
νεις ὅσο δὲν φαντάζεσαι

— Ἐρχομαι, θ' ἴνεις. Μόνον σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ ἐπιτρέ-
ψετε νὰ τελειώσω τὴν ἐργασίαν μου

— Εὐχαριστῶ, καλή μου Ἀγγελικὴ! Λοιπὸν ἐμεῖς φεύ-
γομε γιὰ νὰ σὲ ἀφήσωμε νὰ ἀποτελειώσης τὴν ἐργασίαν σου
καὶ τὸ βραδύ ἢ αὔριον ἐρχεσαι

— Ὠραία, θ' ἴνεις, σὰς τὸ ὑπόσχομαι

— Ἐν τῷ μεταξύ θὰ τακτοποιήσω τὸ δωμάτιόν σου τὸ ἐ-
πίστον θὰ βρισκεται πλάι στὸ δικό μου. Θέλω νὰ ξεύρω πῶς
εἶσαι κοντά μου. ἔχω ἀνάγκη νὰ ἐμπιστευθῶμαι σὲ κάποιον...
Ἄλλωστε καὶ μόνη ἡ παρουσία σου θὰ μὲ ἠσυχάσῃ...

— Θὰ προσπαθῆσω νὰ σὰς φανῶ ὅσον τὸ δυνατόν χρήσιμη

— Λοιπὸν φεύγομε

Καὶ αἱ δύο φίλαι ἀπεχαιρέτησαν τὴν Ἀγγελικὴν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'

Ἄν καὶ δὲν ὑπῆρχε τίποτε νεώτερον ἐπιβαρυντικὸν γιὰ τὸν Πέτρον, ἂν καὶ αἱ προσπάθειαι τοῦ δικηγόρου συνετέλεσαν ὑπὲρ τῆς ἀθωώσεώς του, ἐν τούτοις ὁ ἀνακριτὴς ἐπειδὴ δὲν εὑρίσκει ἄλλον ἔνοχον ἀπεράσισε νὰ καταδικάσῃ ὡς βολοφόνον τὸν μνηστῆρα τῆς Ἑλένης.

Ἡ ἀπέφασίς αὐτῆ ἦτο ἀδαιρέτος διότι ὡς μόνον στήριγμα τῆς εἰχῆ ἦν κατάθεσις τοῦ Βατίστα, τοῦ θαλαμηπόλου, ὁ ἑποσος κατέθεσεν ὅτι μόνον ἓνας ξένος ἦλθε κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ ὅτι ὁ ξένος αὐτὸς ἦτο ὁ κ. Πέτρος Βιλάρ. Προσέθεσεν ἐπίσης ὅτι ἐπειδὴ ἦτο πολὺ ἀπασχολημένος ἐκείνην τὴν ἡμέραν, δὲν μποροῦσε νὰ ἐπιβλέπῃ ὅλο τὸ μέγαρον καὶ ὅτι πολὺ πιθανὸν νὰ μπῆκε κάποιος κακοῦργος.

Ἄλλὰ ὁ δικαστὴς δὲν ἔπαυε νὰ ἐπιμένῃ ὅτι ὁ βολοφόνος ἦτο ὁ κ. Βιλάρ.

Προσεπάθησε λοιπὸν νὰ ἀναγκάσῃ τὸν φυλακισμένον εἰς ὁμολογίαν. Ἄλλὰ μήπως ὁ κ. Βιλάρ δὲν εἶπε τὴν ἀλήθειαν;

Ἐπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας ἡ θέσις τοῦ δικηγόρου ἦτο δύσκολος. Εἰξευρε ὅτι ὁ πελάτης του ἦτο ἀθῶος, πρῶτον διότι τοῦ τὸ διεβεβαίωσε ἡ Ἑλένη καὶ δεύτερον διότι ὁ Πέτρος ἤρνεϊτο διαρρήδην.

— Μὰ ἄς τὸν ἀφήσουν ἐπὶ τέλους ἐλεύθερον ἔλεγεν ἡ Ἑλένη στὸν δικηγόρο δασάκις ἐκαίνοσ τὴν ἐπεσκέπτετο.

— Βέβαια θὰ τὸν ἐλευθερώσουν, ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν ὁ ἀνακριτὴς ἐπιμένει ὅτι ἂν ὁ κ. Βιλάρ δὲν εἶναι ὁ βολοφόνος πιθανὸν νὰ εἶναι συνένοχος του.

— Τί συμφέρον θὰ εἶχε ὁ Πέτρος νὰ βολοφονήσῃ τὸν πατέρα μου;

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξεύρουμε· εἶναι δικό του μυστικόν.

— Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε ποτὲ τὸν Πέτρον βολοφόνον!

— Ὅχι, παιδί μου· ἀπλῶς ζητῶ νὰ διαφωτισθῶ. Ἄλλὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν κατάθεσι τοῦ θαλαμηπόλου σας τί θέλετε νὰ

— Θὰ προσπαθῆσω νὰ βρῶ ἄλλον τρόπο. Μόνον πρέπει νὰ ἔχῃς λίγη ὑπομονή.

— Καὶ οὔτε κακὰ κινεῖς κ. Ν. Ν. Ν. ἔχω ὑπομονή. Αὐτὸ ἀκριβῶς κάμνω ἐφ' ὅτου σὲ θάναισα τὰ χρήματα...

— Ἡσύχαζε. Δὲν θὰ περιμένῃς καὶ πολὺ τώρα. Θὰ πάγω κατ' εὐθείαν στὴν ἐξαδέλφη μου... καὶ ἂν ἀρνηθῇ θὰ εἶρω κατὰ ἄλλο γιὰ νὰ σὲ ἱκανοποιήσω.

— Τί ἄλλο, σὲ παρακαλῶ;

— Ἔχω σ' ἓνα μέρος τῆς Βρεταννῆς ἢ τῆς Νορμανδίας...

— Ἄ! οὔτε ξεύρεις ἀκόμα...

— Ξέρω. Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι μιὰ λεπτομέρεια ποὺ δὲν σὲ ἰνδιαφέρει... Λοιπὸν ἔχω ἀκόμη μίαν Ἑσπαυλιν, τὴν ὅποιαν δὲν γινώριζεις, κόριε Μαρσαλ, καὶ ἡ ὅποια δὲν εἶνε ὑποθηκαυμένη.

— Ἀλήθεια;

— Ναί. Καὶ σὲ ὑπόσχομαι ὅτι ἂν δὲν μπορέσω νὰ πάρω ἀπ' τὴν ἐξαδέλφη μου αὐτὰ τὰ χρήματα, θὰ πωλήσω τὴν Ἑσπαυλιν μου γιὰ νὰ σὲ ἐξοφλήσω.

Ὁ κ. Μαρσαλ ἔκαμε κίνημα δυσπιστίας.

— Ὅχι, ἀλήθεια, δὲν πρέπει νὰ δυσπιστῆς, εἶπεν ὁ Γεώργιος· θὰ κρατήσω τὴν λόγον μου.

— Τὸ εὐχομαι, ἀπάντησε, ἀλλὰ ἂν μὲ γελᾷς θὰ φανῶ ἀνηλεὲς.

Καὶ τὸν ἐχαίρετοσε φιλικά, ζητῶν συγγνώμην διότι τὸν ἀνησύχησε, ἐπὶ πρὶν ἀπὸ ἓνα τέταρτον τῆς ὥρας τὸν ὕβριζε.

Μέλις ὁ Γεώργιος τὸν εἶδε νὰ χάνεται στίς σκάλας, εἶπε·

— Τώρα ἔχω ἀκόμη λίγο καιρό. Ὅταν θὰ ἔλθῃ νὰ μὲ ξανασκοτίσῃ, τὸν διορθώνω.

Καὶ ἱκανοποιημένος τώρα, ἀπαταλείωσε τὸ πρόγευμά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἡ Ἀγγελικὴ κατεικοῦσε μὲ τὴν Ἑλένη νόμιζε κανεὶς πὼς τὸ μέγαρον ντὲ Βερλάνζ ἦτο ἡρεμώτερο.

Ἐν τούτοις τὸ δικαστήριον ἐθελόλουθε νὰ κρατῆ φυλακισμένον τὸν Πέτρον

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς τῆς ἡ Ἑλένη μόνον μὴ φορὰ εἶχεν ἰδῆ τὸν ἐξαδελφὸν τῆς καὶ ἡ παράξενη διαγνωγῆτος τὴν ἔκαμνε νὰ ἀγανακτῆ

Τί ἐσήμαινε αὐτὸς ὁ τρόπος του; Ὁ Γεώργιος δὲν ἦτο λαμπρὸν ἀληθινὸς φίλος τοῦ Πέτρου; δὲν ἐθυπαίτο γιὰ τὴν φυλάκισίν του;

Ἡ Ἑλένη δὲν εὔρισκε ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα τῆς

Ἡ δευτέρα ἐπίσκεψίς του ἡ ἑποῖα ἐγένετο γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ κ. Μαρσαλ, ἦτο συνέχεια τῆς πρώτης

Ἀπελπισμένος, ἐδοκίμασε νὰ σαγηναύσῃ τὴν ἐξαδέλφην του, ἀλλ' ἐκείνη εἰδείξε μεγάλην ἀδιαφορίαν

Ὅταν ὁ Γεώργιος ἀντελήφθη τὴν ψυχρότητα τῆς Ἑλένης ἐθεώρησε καλὸν νὰ ἀλλάξῃ θέμα συνομιλίας

— Πῶς πάει ἡ ὑπέθεσις τοῦ Πέτρου; Τὴν περασμένη ἑβδομάδα ζήτησα νὰ τὸν δω ἀλλὰ δὲν μοῦ τὸ ἐπέτρεψαν

— Οὔτε σ' ἐμένα, παρατήρησεν ἡ Ἑλένη

— Καὶ δὲν ἔχεις νέα ἀπ' τὸν δικηγόρον σὰς, τ' ἂν κ. Μορνά;

— Ναί, κάποτε

— Τὸν συνήντησα πρὶν ἀπὸ δέκα μέρες. Μ' εἰώσε μερικὰς πληροφορίας... ἀσημάντους. Ἐκτοτε τί νεώτερα;

— Ἡ θέσις τ' αὐ χεירוτερεύει

— Εἶναι τρομερὸν... Δὲν καταλαβαίνω τὴν τακτικὴν τοῦ ἀνακριτοῦ...

— Ἄς τ' ἀφήσωμε αὐτὰ δὲν πιστεύω νὰ ἐνδιαφέρεσαι καὶ πολὺ γιὰ τὸν φίλον σου...

— Τί παράξενες ἡ ἰδέες σου, Ἑλένη. Ἐγὼ ποῦ ἀπ' τὸν καιρὸ ποῦ τὸν φυλάκισαν ζῶ με τρομερὴ ἀγωνία!

— Καὶ ὁμως... δὲν φάνηκες...

— Τί μποροῦσα νὰ κάμω; Εἶμαι ἀδύνατος... ὑπέφερα τώρα τελευταίως... Ὁ γιατρός δὲν μ' ἀφηγε νὰ βγῶ.

— Τώρα εἶσαι καλά;

— Σωματικῶς πολὺ καλῶ, ἀλλὰ ἠθικῶς εἶμαι πτώμα

— Τί ἔχεις;

— Σκοτοῦρες... Παρνῶ τρομερὴ στενοχώρια

— Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά

— Ναί, ἀλλὰ διαρκῶς χειροτερεύει

— Πρέπει νάχης θάρρος, νὰ φρονιμέψης καὶ νὰ ἐργασθῆς

— Ἄ! δουλειά! Ὅταν δὲν ἔχω τύχη πῶς νὰ ἐργασθῶ;

Ἄλλωστε καὶ δὲν συνήθισα

— Ἀπὸ μὰ ὅταν δὲν ἔχη κανεὶς παράδες δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ διαφορετικὰ

— Εἶμαι σὲ τέτοια θέσι ποῦ μόνον ἡ δουλειά δὲν θὰ μὲ ὠφελήσῃ σὲ τίποτα. Πρῶτα πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃ κανεὶς γιὰ νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὰ χρεῖα μου καὶ ἴσως ὕστερα μπορῶ νὰ ζήσω μετὰ τὴν ἐργασίαν μου. Ὁ πατέρας σου τὸ ἤξερε καλὰ καὶ πρὶν παθῆναι μετὰ ὑπεσχέθηκε νὰ μοῦ δώσῃ 100 χιλ. φρ. μετὰ τὰ ἑποῖα θὰ ἤρχιζα μιὰ νέα ζωή. Ἀλλὰ ἡτύχη, δὲν θέλησε

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἑλένη ἐφαίνετο ἀδιάφορος, προσέθεσε

— Μπορῶ νὰ πῶ ὅτι αὐτὸς ποῦ σκότωσε τὸν ἐξαδέλφόν μου θέλησε συγχρόνως καὶ τὸ δικό μου κακό. Ἄν ζοῦσε ὁ πατέρας σου θὰ ἤμουν καλά. Ἀλλὰ τώρα τὸ τέλος μου θὰ εἶναι ἀσχημὸν

Ἡ Ἑλένη ἦτο ἑτοιμὴ νὰ ἀπαντήσῃ ὅταν ἐξαφνὰ ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ἐνεφανίσθη ἡ Ἀγγελικὴ

— Συγγνώμην, θ' ἴνις, νόμισα ὅτι εἰσθε μόνη

— Τί θέλεις, ἀγαπημένη μου;

— Σὰς ζητοῦσα, θ' ἴνις, γιὰ νὰ σὰς ρωτήσω...

Δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ. Σήκωσε τὰ μάτια τῆς πρὸς τὸν ἐπισκέπτην καὶ τὰ λόγια πνίγηκαν στὸ στόμα τῆς

— Μήπως μετὰ χρειάζεσαι; θὰ ἔλθω σὲ λίγο, καλὴ μου Ἀγγελικὴ, ἀλλὰ μίλησε ἐλεύθερα τί ἔχεις;

— Δὲν βιάζομαι, θ' ἴνις, ἐπιθύρσει δὲν θέλω νὰ σὰς ἀνησυχίσω θὰ περιμένω.

Ἡ Ἑλένη ἐκπληκτος παρατήρησε τὴν ἐξαφνικὴν ταραχήν

του εξαδέλφου της

· Τί νά σημαίνουν αὐτά; ἐσκέφθη

Δέν βρήκε ἔμως καιρὸ νά ἐξακολουθήσῃ, διότι ἐν τῷ με-
ταξὺ ὁ Γεώργιος εἶχε σηκωθῆ

— Χαίρε, 'Ελένη... Δέν ξεύρω πότε θά σέ ξαναβῶ... εἶμαι
τόσο ἀπογοητευμένος ὥστε δέν τολμῶ νά σκεφθῶ κἀν τὸ μέλ-
λον. Σὲ εὐχομαί νά ἀθωωθῆ ὁ Πέτρος σου, ὁ ὅποιος μόνος θά
σέ κάμῃ εὐτυχισμένη... 'Ἡ εὐχή μου αὐτὴ μὲ κάμει νά ὑπο-
φέρω, γιατί πρὶν ἀπὸ μερικὸς μῆνας... εἶχα πολλὰς ἐλπίδες...

'Ἐσφιξε τὸ χέρι τῆς 'Ελένης καὶ ἔφυγε

'Ἡ 'Ελένη πῆγε στὸ δωμάτιον τῆς 'Αγγελικῆς

— Τί συμβαίνει; τὴν ρώτησε

— 'Αὐτὸνίς, ἀπήντησε ἡ 'Αγγελικὴ· ἐκεῖνο ποῦ θὰ σὰς
ρωτοῦσα ἦταν ὅλως διόλου ἀσήμαντον καὶ τὸ ξέχασα σταν
εἶδα...

Καὶ ἐδίστασε νά ἐξακολουθήσῃ

— Τί λοιπόν, λέγε; σταν εἶδες τὸν εξαδέλφόν μου;

— Ναί, ἀμα εἶδα τὸν... τὸν κύριον... Εἶνε τρεῖς ἐβδομάδες
ποῦ μ'ἔφερε νά διορθώσω τὸ σακκάκι του

— 'Αὐτὸ γι' αὐτὸ; φώναξε ἡ 'Ελένη μὲ ἀδικφορία

'Αλλὰ ἐξαφνα ἠσθάνθη νά κλονίζεται καὶ ἔπεσε σὲ μὴ
πολυθρόνα, ψιθυρίζουσα

— 'Ἡμην βεβαία στι εἶχα δὴ κάπου ἐκεῖνο τὸ σακκάκι

'Ἐμεινε ἀκίνητος ἐπὶ ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας. "Ὅταν σηκώ-
θηκε ἡ ὄψις τῆς ἦτο ἀπαισία

Εἶχε πάρῃ κάποια ἀπόφασι

'Ἐξήγησε τὸ καπέλλο καὶ τὸ φέρεμά της, καὶ ἐξῆλθε χω-
ρὶς νά δώσῃ τὴν παραμικρὰν ἐξήγησιν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

'Ἡ 'Ελένη διηυθύνθη εἰς τὸ σπῆτι τοῦ δικηγόρου κ. Μορ-
νὰ γιὰ νά τοῦ φανερώσῃ τὰς σκέψεις της καὶ νά τοῦ ζητήσῃ

μίαν πρακτικὴν συμβουλὴν.

"Ὅταν μπῆκε στὸ γραφεῖον τοῦ δικηγόρου ἐφαίνετο παλιν
συγκινημένη, διότι ἂν καὶ ἦτο βεβαία τώρα, ἀπολύτως βεβαία
γιὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ μνηστήρος της, ἔπρεπε — γιὰ νά τὸ ἀ-
ποδείξῃ — νά θεωρήσῃ ὡς ἔνοχο τὸν συγγενὴ της, τὸν παι-
δικό της φίλο, ἐκείνον τέλος ποῦ εἶχε τὸ ἴδιο μ' αὐτὴν ὄνομα

'Ὁ δικηγόρος ἀντελήφθη ἀμέσως ὅτι κάτι σοβαρὸν εἶχε
συμβῆ. Τὴν παρεκάλεσε νά καθήσῃ καὶ τὴν ἠρώτησε μὲ γλυ-
κότητα

— Τί ἔχεις, παιδί μου; εἶσαι ὠχρὴ καὶ τρεμεις

'Ὁ κ. Μορνὰ ἐγνώριζε τὴν 'Ελένην ἀπ' τὰ παιδικὰ της
χρόνια καὶ ἔτρεφε γι' αὐτὴν πατρικὴ στοργή. Γι' αὐτὸ καὶ μὲ
μεγάλῃ προθυμίαν εἶχεν ἀ' ἀλάδῃ τὴν ὑπόθεσι τοῦ Πέτρου

Τόση ἦτο ἡ συγκίνησις τῆς 'Ελένης, ὥστε μόνον ἀφοῦ πέρα-
σαν ἀρκετὰ λεπτὰ κατόρθωσε νά ἀπαντήσῃ

— Κύριε Μορνὰ, ἂν ξεύρατε!..

Κατόπιν σταμάτησε

— 'Ἡσύχασε, κόρη μου· μήπως ἔμαθες τίποτε δυσάρεστον;

— "Ὅχι" ἀπεναντίας κάτι πολὺ εὐχάριστο γιὰ τὸν Πέτρον·
ἀλλὰ πῶς νά σὰς τὸ πῶ;.. Εἶνε τρομερόν!

— Προσπάθησε... Ξεύρεις ὅτι σ' ἐμένα μπερεῖς νάχῃς εἰ
πόλυτη ἐμπιστοσύνη

— Τὸ ξεύρω, καὶ γι' αὐτὸ ἦλθα νά σὰς εὔρω. Σὲ ποιὸν
ἄλλον μπορούσα νά βρασιθῶ; Μήπως σεις δέν μὲ σώσατε ἀπὸ
τὴν ἀπελπισίαν ποῦ μὲ κυρίευσε μετὰ τὸ τρομερὸν αὐτὸ δράμα
'Εὰν τουλάχιστον οἱ γονεῖς τοῦ Πέτρου μπορούσαν νά ἐλθουν!
'Αλλὰ ἡ τρομερὰ παραλυσία ποῦ βρήκε τὸν πατέρα του μόλις
ἔμαθε τὴν φυλάκισι τοῦ υἱοῦ του δέν πέρασε καὶ ἡ γυναῖκα
του δέν μπορούσε νά τὸν ἀφήσῃ αὐτε λεπτό. 'Ἡμην μόνῃ κα-
θὼς ἐλέπετε, μόνῃ μὲ σὰς γιὰ νά ὑπερασπισθοῦμε τὸν μνη-
στήρα μου ἀλλὰ δυστυχῶς ἕως τώρα δέν κατωρθώσαμε τίποτα
'Αλλὰ πιστεύω ὅτι θὰ ἀποδείξω τὴν ἀθωότητα τοῦ Πέτρου

— Μὴ συγχέεις τὰ πράγματα, παιδί μου. Γιὰ πές μου

ποιά είναι αυτή ή απόδειξις;

— Η 'Ελένη μετά μικράν σιωπήν, απήντησε:

— Θυμάστε ότι ο ανακριτής κατά την εξέτασί του σ' έγραψε το πατέρα μου βρήκε ένα κουμπι ραμμένο στερεά σ' ένα κομμάτι ύφασμα, σχισμένο από κάποιο φόρεμα; Αυτό το φόρεμα το βρήκα. Η προστατευομένη μου 'Αγγελική Δουπάρ, ή οποία καταγίνεται με την επιδιόρθωσι φορεμάτων, έτυχε να επιδιορθώση την σχισμάδα ποδ έσχημάτισε το κουμπι. Και αυτή ή σχισμάδα εύρισκατο επάνω σ' ένα σακκάκι του εξαδέλφου μου Γεωργίου δέ Βερλάνζ.

— Είσαι βεβαία;

— Έντελώς. Ο Γεώργιος, ο οποίος είχε κρύψη το όνομα και την διεύθυνσί του εις την 'Αγγελικήν, ήλθε σήμερα το απόγευμα να με δη καιφυσικά ή όνις Δουπάρ— ή οποία τώρα μένει μαζί μου— τον ανεγνώρισε άμέσως. Άλλωστε εκείνος έστενοχωρήθη πολύ και για να μη φανερωθή έφυγε άμέσως.

— Φυσικά, αν αυτό δεν είναι βεβαία απόδειξις, είναι εν τούτοις κάτι σοβαρόν, παρατήρησεν ο δικηγόρος. Μπορούμε δλδ. να συμπεράνωμε ότι μόλις έφυγε ο κ. Πέτρος, πήγε στον πατέρα σας, την ήμέραν του έγκλήματος, ο εξαδέλφος σας.

— Χωρίς άλλο.

— Ξεύρετε να είχε καμμιά αίτια σοβαρά για να διαφωνήση σ' αυτόν τον βαθμό με τον πατέρα σας;

— Τουλάχιστον μία πολύ σοβαρά. Και αφού σκέφθηκα πολύ γι' αυτό, μερω περίπου να φαντασθώ ότι έγινε. Ο δυστυχισμένος μου πατέρας ήτο πολύ στενοχωρημένος έναντίον του εξαδέλφου μου διότι τον παρεδάρνε με τα χρηματικά ποσά που του ζηούσε διαρκώς. Ίσως εκείνην την ήμέρα να του ήρνήθη το ποσόν που έχρειάζετο...

— Πώς το ξεύρετε αυτό;

— Πιστεύω να μη άπατώμαι διότι πρδ λίγου ακόμη μου επανέλαβε γι' αυτό το ποσόν, προσθέτων μάλιστα ότι ο πατήρ μου το είχε υποσχεθή.

— Αυτό είναι πολύ σοβαρό, παρατήρησεν ο δικηγόρος.

— Λοιπόν, ο Γεώργιος και ο πατήρ μου, οξόθυμοι και σίκο, θα έφιλονίκησαν και ή διαφορά των τελείωσε άσχημα.

— Ναί, όλα αυτά είνε πιθανά, αλλά πώς συμβιβάζονται με την κατάθεσι του Βατίστα;

— Αυτό δεν το ξεύρω.

— Ο Βατίστας τάχει καλά με τον εξαδέλφός σας;

— Πολύ καλά. Τον γνωρίζει από μικρό παιδί και τον φέρεται με μεγάλη τρυφερότητα.

— Ίσως λοιπόν ο θαλαμηπόλος σας να έκρυψε από τον ανακριτήν την επίσκεψιν του Γεωργίου, για να μη τον εκθέση.

— Πραγματικώς, είνε πολύ πιθανόν.

— Πρώτοι να βεβαιωθούμε γι' αυτό. Θα σας συνωδεύσω στο σπίτι σας.

Μετά ένα τέταρτον της ώρας ή 'Ελένη και ο κ. Μορνά εύρισκοντο εις το μέγαρον της όδοσ Κουρσέλ.

Η θ'νις ντε Βερλάνζ έζήτησε τον Βατίστα εστις παρουσιάζη άμέσως.

Μόλις είδε το σοβαρόν πρόσωπον του κ. Μορνά ήρχισε να τρέμη.

— Βατίστα, ρώτησε ο κ. Μορνά, ή θ'νις 'Ελένη κι' εγώ σε φωνάξαμε για να μάς πης ελην την αλήθεια, γιατί είμεθα βέβαιοι ότι θέλησες να γελάσης τον ανακριτή, όταν σε εξέταζε. Είσαι τίμιος άνθρωπος, Βατίστα, και αγαπούσες τον κύριόν σου. Θα θέλης βέβαια να τιμωρηθη ο άχρειός δολοφόνος του Σκέψου, Βατίστα, και μη λησιμονής ότι αν σιωπήσης θα μάκάμης να πιστεύσωμε ότι είσαι συνένοχος του.

— Εγώ... εγώ... έψιθύρισε ο γέρον έγώ... συνένοχος... όχι... δεν θέλω... Τον αγαπούσα τόσο πολύ τον υποκόμητα...

— Λοιπόν, γιατί δεν είπες την αλήθεια, Βατίστα, ρώτησε ή 'Ελένη αυστηρά.

— Δεν μπορούσα... δεν ήξευρα... απήντησεν ο Βατίστας.

— Λοιπόν, μπορείς να άπαντήσης στις έρωτήσεις μου, ει-

πεν' ὁ δικηγόρος. Ποιὸς ἦλθε νὰ δῆ τὸν κύριό σου μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ κ. Βιλάρ; Μὲ ποιὸν ἐλογυμάχησε; Τίνος ἦτο τὸ κουμπὶ ποὺ βρήκε ὁ ἀνακριτὴς στὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων κατὰ τὴν ἔρευνά του;

Ὁ ὑπηρέτης τὸν ἔδλεπε μὲ ὄφρος τρομαγμένο

— Βλέπεις, ἐξηκολούθησε ὁ κ. Μορνά, ξιόρομε ἔλγη τὴν ἀλήθεια. Λοιπὸν μὴ ἀρνεῖσαι. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ θίλωμε νὰ μάθωμε εἶναι τὸ γιατί ἔκρυψες τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ κ. Γεωργίου καὶ ἀρῆκας τὸν κ. Πέτρο νὰ καταδικασθῇ ἐνῶ ἦτο ἀθῶος

Ἄντι ἀπαντήσεως, ὁ Βατίστα ἀρχισε νὰ κλαίη

Ἄφοῦ σὲ λίγο ἤσύχασε, εἶπε

— Ὅχι, ἔχι. Ὁ κ. Γεώργιος δὲν σκότωσε τὸν ἀφέντη, δὲν εἶναι δυνατόν... δὲν μπορούσα νὰ τὸ φαντασθῶ... καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἀνέφερα τὴν ἐπίσκεψί του... Ἐνα παιδί ποὺ τὸ μεγαλώσαμε ἐμεῖς... Ἐνας ντὲ Βερλάνζ... ἔχι, δὲν ἤθελα νὰ τὸν ὑποπτευθοῦν... Ἀλλὰ καὶ δὲν ἤξερα πῶς θὰ καταδικάζαν τὸν κ. Πέτρον, τὸν μνηστήρα τῆς δ)δος. Ὅταν ὁμως εἶδα ὅτι ἡ ὑπόθεσις πῆρε ἄλλην τροπήν, τὰ ἔχασα ἐλδτελα καὶ ἔξεν εἰξευρα τί νὰ κάμω. Τί κακό, Θεέ μου! Γέρασα γιὰ νὰ δῶ αὐτά; Προτιμώτερο νὰ πέθαινα ἐγὼ στὴν θέσι τοῦ ἀφέντη...

— Αὐτὰ φθάνουν, Βατίστα, εἶπεν ὁ κ. Μορνά. Τώρα ξιόρομε ὅτι ἔπρεπε νὰ μάθωμε. Ὁρκίζεσαι πῶς εἶπες τὴν ἀλήθεια, αὐτὴν τὴν φοράν;

— Τὸ ὀρκίζομαι

— Καὶ ὅτι θὰ ἐπανάλαβης τὴν ἰδίαν μεροστὰ στὸν ἀνακριτὴ;

— Τὸ ὑπόσχομαι

— Τώρα πῆγαινε. Πρέπει νὰ συσκεφθῶ μὲ τὴν δ)νίδα

Ὁ ὑπηρέτης ὑπεκλίθη καὶ ἐφυγε

Ἡ συζήτησις τῶν δὲν διήρκεσε καὶ πολὺ. Σήμερικὰ λεπτὰ κατέστρωσαν τὸ σχέδιόν των

Καὶ ὁ κ. Μορνά ἀνεχώρησε διὰ νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὸ πρόγραμμα, τὸ ὅποιον—καθὼς ἠλπιζον— θὰ ἐξησφαλιζε τὸν θρίαμβον τοῦ ἀθῶου καὶ τὴν τιμωρίαν τοῦ ἐνόχου

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ὁ δικηγόρος διηυθύνθη εἰς τὸ Γ. τῆς Δικαιοσύνης.

Ἦτο ἡ ἕκτη βραδυνὴ. Ὁ κ. ἀνακριτὴς θὰ ἐφυγε, ἐσκέπτετο ἐνῶ ἀνέβαινε τὴν πολυτελεῆ σκάλα· δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸν μιλήσω ἀπέφε...

— Παρὰ τὴν συνήθειά του, ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ ἀνακριτὴς εὐρίσκετο ἀκόμη στὸ γραφεῖο του, ἀπησχολημένος εἰς τὴν μελέτην μερικῶν ἐγγράφων

— Κύριε ἀνακριτά, τοῦ εἶπεν ὁ δικηγόρος εἰσερχόμενος, ἐρχομαι γιὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Πέτρου Βιλάρ

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Πέτρος Βιλάρ;

— Ὁ δολοφόνος τοῦ κ. ντὲ Βερλάνζ

— Ἄ! ὦραϊα. Λοιπὸν τί νέα ἔχει;

— Σοβαρὰ πράγματα, κ. ἀνακριτά, τὰ ἑποῖα μποροῦν νὰ ἀλλάξουν τὴν ἀπόφασί σας. Θυμαστε βέβαια ὅτι κατὰ τὴν ἔρευναν ποὺ κάματε στὸ γραφεῖον τοῦ κ. Βερλάνζ εἶχατε βρῆ ἓνα κουμπὶ ραμμένο ἐπάνω εἰς ἓνα κομμάτι ὕφασμα

— Πράγματι, θυμοῦμαι

— Πῆρατε ἐκεῖνο τὸ κουμπὶ καὶ εἶπατε—ἔτσι τοῦλάχιστον λέγει ἡ δ)νις ντὲ Βερλάνζ—ἐὰν καμμιά μέρα ἀνακαλύψωμε τὸν κτήτορά του θὰ ἔχωμε μεγάλη τύχη καὶ θὰ μάθωμε πολλά

— Ἴσως νὰ τὸ εἶπα. Μπορεῖ.

— Λοιπὸν, κ. ἀνακριτά, βρήκαμε ἀπὸ ποιὸν ἔπασε τὸ κουμπὶ ἐκεῖνο

— Ἀλήθεια;

— Αὐτὸς ὁ κύριος ἔδωκε τὸ σακκάκι του σὲ κάποιον κορῖται γιὰ νὰ τὸ διορθώσῃ χωρὶς νὰ ὑποδείξῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσί του... Λοιπὸν τὸ κορῖται αὐτὸ εὐρίσκεται ἀπὸ μερικῶν ἡμερῶν στὸ σπῆτι τῆς δ)δος ντὲ Βερλάνζ γιὰ νὰ τὴν

κρατή συντροφιά, και έτσι ακριβώς... είδε τον άγνωστίν της κύριον, ο οποίος της έδωσε να επιδιορθώση το φόρεμά του...

— "Α! μά την αλήθεια αυτό είναι τρομερόν. Και πώς ονομάζεται αυτός ο κύριος;

— Βαρώνος Γεώργιος ντε Βερλάνζ... και είναι εξαδέλφος του δολοφονηθέντος.

— "Αρχισα να τὰ χάνω... Λοιπόν ο Γεώργιος ντε Βερλάνζ είναι ο δολοφόνος του υποκόμητος;

— Διάβολε! Μου φαίνεται πως κάτι άξιζαν αυτά που σας είπα. "Αλλωστε έχω ακόμη κάτι να προσθέσω. Την εξαμολόγησιν του Βατίστα, του Φαλαμηπόλου. Μόνον χθές όμολόγησε την αλήθειαν, δηλ. ότι κατά την ημέραν του εγκλήματος ο Γεώργιος μπήκε και συνομιλήσε έκτενωσ με τον εξαδέλφόν του...

‘Ο άνακριτής τον έβλεπε έκστατικός...

— Μπορεί κανείς να βασισθῆ στα λόγια αυτού του γέροντος; Πότε άσπρα λέει και πότε μαύρα...

— "Όταν σας πῆ τους λόγους γιά τους οποίους σας έκραψε την αλήθεια θα τον πιστέψετε. Φθάνει να τον εξετάσετε

— Είναι καθήκον μου... Θα τον φωνάξω αύριο τό πρωί καθώς και την ράπτριαν

Σε λίγο ο δικηγόρος απέχαιρέτα τον άνακριτήν με την δέαν ότι θα έσωζε τον πελάτην του

Την επομένην ο άνακριτής προσεκάλεσε εις τό γραφείον του την δ)δα Δουπρά και τον Βατίσταν

Οί δύο αυτοί μάρτυρες κατέθεσαν όσα ήδη γνωρίζομεν

Μετά μίαν ώραν ο Γεώργιος παρουσιάζετο πρό του άνακριτού, συνωδευόμενος από δύο χωροφύλακας. ‘Ο άνακριτής αφού τον εξήτασε αρκετά του είπε ότι τον θεωρεί ένοχον της δολοφονίας του εξαδέλφου του

Την επομένην εις τάς 9 ο Γεώργιος μεταφέρθη από την φυλακήν εις τό 'Υ. της Δικαιοσύνης δια να τον εξετάσουν επί παρουσία του δικηγόρου του κ. Λεβιέρ

‘Ο Δικαστής τον ήρώτησε:

— Πώς σας έφάνη ή δολοφονία του εξαδέλφου σας;

— Με συνεκίνισε πολύ, απήντησεν ο βαρώνος αφού έδίστασε λίγο. Τον αγαπούσα πολύ τον εξαδέλφο μου γιατί εκείνος με ανέθρεψε

— Γιατί λοιπόν δεν πήγατε να συλληπηθήτε την κόρην του μετά τον θάνατόν του;

— Εκείνην την ήμέρα είχα μια πολύ σοβαρά συνέντευξι Μόλις ευκαιρήσα πήγα να την δω

— Ψέμματα! Πήγατε μόνον όταν μάθατε την φυλάκισιν του φίλου σας Πέτρου Βιλάρ. Δεν λυπηθήκατε καθόλου γιά την εξαφνικήν αυτήν φυλάκισιν;

— Στην αρχή τρέμαξα, αλλά κατόπιν σκέφθηκα ότι ο Πέτρος δεν είναι ένοχος, ότι θα έννοσούσατε την πλάνην σας και ότι θα τον αφήνατε ελεύθερον

— "Από πόσον καιρό είχατε να δῆτε τον δολοφονηθέντα;

— Δεν θυμομαι καλά... Μιά-δύο εβδομάδες...

— Έν τούτοις ο Βατίστας κατέθεσεν ότι σας είδε την ήμέραν του εγκλήματος να συνομιλείτε με τον εξαδέλφόν σας

— ‘Ο Βατίστας; "Αλλ'αυτός απεναντίας είπε ότι μόνον ο κ. Βιλάρ έπεσκέφθη τον κύριόν του

— Τότε θα σημαίνει ότι άναιρεί όσα είπε στην πρώτη του κατάθεσι. "Αλλωστε αν πήγαινα να δω τον εξαδέλφόν μου κατ' εκείνην την ήμέραν θα μ'έβλεπε ο κ. Βιλάρ που ήτο προσκεκλημένος στο γεύμα

— ‘Ο Βατίστας κατέθεσε ότι πήγατε στον εξαδέλφόν σας αφού έφυγε ο κ. Βιλάρ

— Ψεύδεται

— "Όχι. "Αλλωστε έχομεν και άλλην απόδειξι της επισκέψείσ σας...

— Ποίαν;

— Αυτό τό κουμπί... τό όπαίον φαίνεται ότι κατά την ώραν της πάλης ξεσχίσθηκε και έπεσε στον κάλαθον των ά-

χρήστων, όπου το βρήκα μόνος μου κατά την ώρα της ε-
ρεύνης. Το αναγνωρίζετε;

— Υπάρχουν πολλά τέτοια κουμπιά

— Βέβαια· άλλ' αυτό είναι δικό σας

— "Αν είναι δικό μου — μολονότι δεν μπορώ να το ανα-
γνωρίσω — εν τούτοις μπορεί να το έχασα καμμιά άλλη φορά
δταν πήγα να δω τον εξαδέλφό μου

— "Όχι, το χάσατε την ημέραν του εγκλήματος, διότι έ-
κείνην την ημέραν φορούσατε αυτό το ένδυμα από το οποίο
ξεσπίσθηκε αυτό το κουμπί και... την άλλην ημέραν άμέσως
θαλήσατε να το επιδιορθώσετε και το δώσατε στην θ)δα 'Αγ-
γελικὴν Δευπάρ

'Ο βαρῶνος ἔμεινε σὰν ζαλισμένος

— 'Ομολογεῖτε τὴν ἐνοχὴν σας;

— Ποτέ

— Καλά· θὰ σας ὠδηγήσουν καὶ πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν
Αὐριο θὰ ἐξακολουθήσωμε τὴν ἐξέτασίν μας

Τὴν ἐπομένην ὁ Γεώργιος — ἀφοῦ ἔμεινε ὅλην τὴν νύκτα
σκεπτόμενος τὴν ἀνωφελεῖ ἀρνησί του — ὁμολόγησε τὰ πάντα

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

'Η Ἑλένη κατακουρασμένη ἀπὸ τὰς ἀλλεπαλλήλους συγ-
κινήσεις ἐκοιμήτο ἐκεῖνο τὸ πρωί πολὺ βαθειά

'Η 'Αγγελικὴ ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ κτύπησε στὸ δωμάτιόν της γιὰ
να τῆς δώσῃ ἕνα τηλεγράφημα. 'Η Ἑλένη, ἡ ὁποία εἶχε ξυ-
πνήσῃ πρὸ μιᾶς στιγμῆς, πήρε τὸν μικρὸ φάκελλο, τὸν ἔνοιξε
καὶ διάβασε· Ἦτο ἕνα τηλεγράφημα τῆς μητέρας τοῦ Πέτρου
ἡ ὁποία ἀνήγγελε τὴν ἀνάρρωσιν τοῦ συζύγου της καὶ τὴν ἀ-
φίξιν της διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην

Πράγματι κατὰ τὰς 11 ἡ κ. Βιλάρ κατὰφιλοθεσε τὴν 'Ε-

λένη, ἡ ὁποία τὴν ὑπεδέχθη κατενθουσιασμένη

Σὲ λίγο ὁμοῦς φάνηκε ἡ 'Αγγελικὴ, καταταραγμένη

— Γρήγορα, κυρία, δεσποινίς, περᾶστε· ὁ κ. Μορνά σας
μένει γιὰ νὰ σας ἀναγγείλῃ κάτι πολὺ εὐχάριστον!

Αἱ δύο γυναῖκες διηυθύνθησαν στὸ σαλόνι, ὅπου πραγματι-
βρήκαν τὸν δικηγόρο νὰ τὰς περιμένῃ

— Λοιπόν; ρώτησεν ἡ 'Ελένη

— Λοιπόν, ὁ ἔνοχος ὁμολόγησε τὴν πράξιν του χθές. 'Ο
κ. Πέτρος θὰ εἶναι ἐλευθέρως ἐντὸς ὀλίγου

'Η κ. Βιλάρ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ τὴν χαρὰν τῆς
καὶ ἐλιποθύμησε

"Όταν ἐντὸς ὀλίγου συνηλθε, ὁ ἰατρὸς ἐν συντομίᾳ ἐξήγησε
ὅτι συνέβη τὴν προτεραίαν

— Τώρα θὰ με ἐπιτρέψετε νὰ πάγω στὴν φυλακὴν, θέλω
νὰ εἶμαι ἐκεῖ γιὰ νὰ ὑποδεχθῶ τὸν κ. Πέτρον

— Θὰ σας ἀκολουθήσω, εἶπεν ἡ 'Ελένη

— "Όχι, παιδί μου, δὲν πρέπει ν' ἀφήσῃς μόνην τὴν κυ-
ρίαν. Μείνε. Σὲ μιὰ ὥρα θὰ εἶμαι ἐδῶ με τὸν μνηστῆρα σου

Τέλος μετὰ δύο ὥρας ὁ Πέτρος εὕρισκετο εἰς τὰς ἀγκάλας
τῆς μητέρας του καὶ τῆς μνηστῆς του

Τί χαρὰ ὕστερα ἀπὸ τόσας σκληρὰς ἀνησυχίας

— Παιδί μου, ἀγαπημένο μου παιδί... Εἶμαι πολὺ εὐτυ-
χῆς... Πόσο θὰ χαρῆ ὁ πατέρας σου...

— Πῶς εἶναι;

— Καλύτερα, πολὺ καλύτερα... Εἴθευρε πῶς εἶσαι ἀθῶος
καὶ μ' ἔστειλε νὰ σὲ δῶ

— Κανείς μας δὲν ἀμφέβαλλε γιὰ τὴν ἀθωότητά σου, εἶ-
πεν ἡ 'Ελένη με ἐνθουσιασμό

— Τὸ ξεύρω, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος. Καὶ μόνον αὐτὴ σας
ἐμπιστοσύνη μ' ἔκανε νὰ ὑπομένω με τόσην καρτερικότητα
τὴν φυλάκισί μου... Τώρα ἄς πάμε ὅλοι μας στὴν Νορμανδία
καὶ μετὰ ἕνα μῆνα ὁ γάμος!

— Ἐλπίζω, εἶπεν ἡ νέα, ὅτι θὰ θαλήσῃ νὰ μᾶς ἀκολου-
θήσῃ ἐκεῖ ἡ καλὴ μας 'Αγγελικὴ.

— Ἐννοεῖται, ἀφοῦ σ' αὐτὴν χρεωστοῦμε τὴν εὐτυχίαν μας
προσέθεσεν ὁ Πέτρος

Μετά δύο μῆνας ἐορτάσθησαν οἱ γάμοι τοῦ Πέτρου καί τῆς Ἑλένης εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἁγ. Παρασκευῆς. Οὐδέποτε γάμος ἐτελεσθῆ ὑπὸ καλυτεροῦς οἰωνούς.

Ἄλλὰ καίτι ἐπεπρωτο νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν χαρὰν τῆς Ἑλένης

τὴν προτεράϊαν τοῦ γάμου τῆς ἑ βαρῶνος Γεωργίος ντε Βερλάνζ εἶχε καταδικασθῆ εἰς θάνατον!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΕΙΡΑ ΛΑΪΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΘΟΝΗΝ

ΕΙΣ ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΤΕΥΧΗ — ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΓΡΩΣΙΑ 15

Ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε·

Τὸ τραίνο τῶν 11.50 — Ἡ κόμησσα Κουρελλοῦ

Τὸ φαρμακευμὲνο χαλλ — Ἐγκλημα μιᾶς μητέρας

Ἐπικίνδυνος ἄγνωστος — Κόρη μουλγουρτζῆ

Τὸ γκριζο κουρέλλι — Ἡ Φρόσω

Πρῶσεχῶς θὰ κυκλοφορήσῃ

τῆς «Κινηματογραφικῆς Βιβλιοθήκης»

ΑΘΩΟΝ ΘΥΜΑ